

அனு- அவர்கள்

முருகையுமன்

அது - அவர்கள்

முருகையன்

தெசிய கலை இலக்கியப் பேரவை

மூடு போய் எதையும் உள் புகுந்தேறி
ஒடி ஓடி அலகம் நுவி கொண்ட
மோடியான வடி வேலது வாங்கி
முசி வீசுபவர் பாவலர் ஆவார்.

ATHU — AVARHAL

Poems by

R. Murugaiyan

Published by

NATIONAL ART & LITERARY ASSOCIATION

விலை ரூபா: 10-00
உரிமை ஆசிரியருடையது

அங்கீப்பறிவு: ஸ்வர்ணம் பணிசிஹஸ், 125A, ஸ்ரேசன் வீதி, யாழ்.

பதிப்புரை

நேரிசை வெண்பாக்கவினாலான நெடிய பாட்டு இது. மனித வாழ்வில் அடிக்கடி பலர் நெஞ்சத்தில் எழும் சிந்தனைகள், அடிக்கடி பலரும் எய்தும் அறுபவங்கள், அடிக்கடி பலரும் மேற்கொள்ளும் முயற்சிகள் இப்பாட்டில் எடுத்தாளப்பட்டுள்ளன. கருங்கச் சொன்னால், மக்களின் எண்ணங்களும் செயல்களும்—இலட்சியங்களும் நடைமறைகளும் இப்பாட்டின் உள்ளடக்கமாய் அமைந்துள்ளன.

இப்பாட்டின் விசாலம் பெரியதொரு காலப்பரப்பினை அளாவிற்கப்பெற்று உணர்ந்து கொள்வர். உலகத்துக்கும் உயிர் வாழ்க்கைக்குமுள்ள தொடர்பு குறித்த விசாரமாகவும் இப்பாட்டின் பொருளை விளங்கிக் கொள்ளலாம். அந்தவகையில், தமிழ் நாட்டிலே பெரிதும் பயிரும் சில தத்துவ எண்ணங்களுக்கள் சமுதாயத்தில் எவ்வாறு முனிகொண்டிருக்கலாம் என்பது பற்றிய சில அறுமானங்களும் பாட்டியல் ஊக்களாக இங்கு உணர்த்தப்படுகின்றன. இந்த வகையிலே, மறுபிறப்பு, விளைப்பயன், தாள்—தன்தென்றும் செருக்கு ஆகியவை பற்றி இப்பாட்டின் தொடக்கப்பகுதிகள் சில, விசாரங்களையிட்டு செய்கின்றன. இவ்வித விசாரங்கள், முதலாம் காண்டமாகிய “தேவலில்” வருகின்றன. இவை தத்துவ நிலைப்பட்டவாய் உள்ளன. இவ்விசாரங்களில் ஈடுபடும் மனிதர்கள் முதிர்ச்சி பெற்ற உரச் நிலையிலே தத்துவ சூவிகளாகப் பரிணமிக்கிறார்கள். தத்துவ சூவியைப் பொறுத்தவரையில், இயல்பான உலக அறுபவம் அவளை வழிநடத்துகிறது. புத்தியும் உள்ளுணர்வும் பொதுமதியும் நியாயிப்பும், மனத்தின் பல்வேறு தளத்துச் செயற்பாடுகளும் இணைந்து கொள்கின்றன. இவையே முதலாம் காண்டத்திற் கோடிகாட்டப் படுகின்றன.

இரண்டாம் காண்டமாகிய ‘தேவலில்’ வேறேர் அனுகூ முறை தொடங்குகிறது. அறுபவங்களைத் தாங்கிக் கொள்ளும் — அதாவது ‘பாடுபடும்’ — ஒரு நலிந்த வெற்றுப் பொருளாகப் பணி செய்து ‘கிடந்து’ விடாமல், அறுபவங்களை எதிர்நோக்கி முகங்கொண்டு குழலைத் தாங்கியும் அதனாலே தாக்கமுற்றும் அதனை வசப்படுத்தும் முனைப்பும் செயலாக்கமும் கொண்ட ஒருவளை மனிதன் மாற்ற தொடங்குகிறார்கள். அறுபவங்களை எதிர் கொள்ளுதல் மட்டுமல்ல அவற்றைத் தேடிச் சென்றும் அவற்றை முயன்று உருவாக்கியும் (உண்டாக்கியும்) பரிசீலனையும் பயிசோதனையும் செய்யும் போக்கு, படிப்படியாக வளிமை பெறுகிறது. இந்தப் பரிசோதனையும் பரிசீலனையும் தொடக்க காலங்களில், சடவுலகைச் சார்ந்தனவாகவே பெரிதும் அமைகின்றன. அவ்வித காலகட்டங்களில், இயற்கை விஞ்ச

கால் வி ஆஃப் கேஜ்நாயகி
ஈடு உதவி வியாழங்கல்

பதிப்புரை

முன்னுணர்

கல்வெயல் வே. குமாரசாமி

இன்று சமுதாயத்தின்கண் காணப்படுகின்ற முரங்பாடுகளையும், துண்பதுயர்களையும் நுனுக்கமாக அனுகி அவற்றைப் பிரதிபலிப் பதுடன் அவற்றை மாற்றியமைக்கும் மகோன்னதைப் பண்ணில் தானும் பங்குபற்றுவதுடன் அந்த இனையற்ற பணி வெற்றி பெறுவதற்கு வேண்டிய மாற்றங்களைத்தையும் இலக்கியப் பொருளாகத் துணித்து ஏற்றுக் கொண்டு அனுபவத்தை உரமாக்கி இலக்கியம் படைக்கும் சிலரைச் சில படைப்புகள் மூலம் இனங்களுடையிலக்கிக்கூடிய வாய்ப்புக்களை வாசசர்களுக்குச் சில பதிப்புகளை தூரிசுக்கக் கூடிய வாய்ப்புக்களை வாசசர்களுக்குச் சில பதிப்புகளை தூரும், இலக்கியப் பேரவைகளும் ஏற்படுத்திக் கொடுத்து வருகின்றன.

இதேவேளை, கலையும், அறிவும், விஞ்ஞான உணர்வும் கல்றது சேர்ந்த புதியதொரு கலவையாக இன்றைய உலக வாழ்க்கை ஒடிக் கொண்டிருக்கின்றது. அகற்றிக்குமிகளின் பரினாம வளர்ச்சியின் பேறு என்று இதனைக் கொள்ளலாம். அறிவியலின் கருளுக்குத்துக்களும், கலையின் கருளுக்குத்துக்களும் இதன் பிரதான மூலவேர்கள். இந்த அறிவும் உணர்வும், உணர்வும் அறிவும் ஒன்றேடான்று சேர்ந்து கலந்ததன் பயன் வியப்பையும் விருப்பத்தையும் சந்தோஷத்தையும் கொடுக்கின்ற அதேவேளை இன்னெங்கு புறத்தில் விரும்புத்தையும், வேண்டத்தகாத அழிவையும் சம்பாதித்துக் கொண்டிருக்கின்றது. இது மனிதனின் வாழ்க்கையையும் பாதித்துக் கொண்டுவருகின்றது. இப்பாதிப்புகளின் விளைவுகள் படைப்புக்களிலும் ஆங்காங்கு பரிசீலிக்கவே செய்கின்றன. இந்தக்கலை தாக்கங்கள் பல்வேறு இலக்கியத்துறைகளிலும் ஊருங்கிடியாக காணப்பட்டாலும் கலிதைத்துறையின் சற்று முகிழப்பாக உள்ள மையை அவதானிக்கவாம். இதற்கு முக்கிய காரணம் சாதாரணமாக மக்களின் பேச்சே ஒருவித கலிதைமொழிவாக இருப்பதே மாரும். அவர்தம் பேச்சு நடத்துவதையெல்லாம் மெல்லிய மன ஓரையை அடியொற்றிய தனியைத்தோடு கூடிய தன்மை வாய்ந்தவாகக் காணப்படுகின்றன. இதனை ஒழுங்குபடுத்தித் தனது கலாபூர்வ சிருஷ்டியாக இரசக்கலவையாக வடித்துத் தருபவன் தான் கலிஞர்—அவன் நந்தது தான் கலிதை.

இதையே நா. இராமலிங்கத்தில் காவிக்கை முன்ஸ்டிடிட்டில் ‘எஸ். பொ.’, ‘கல்விரூபுடைய காதோடிமீண்டத் தலை வடிவத்தில் ஒரு தெளிவு இருக்குமேயானால் அவன் பாடல் வடிவிலும் தெளிவு இருக்கும் இதுவே செய்யுளின் இலக்கணத்துக்கு அடிப்படையான இரசகியம். கலிதை என்பது இப்பத்தின் குரல்’ என்று கூறியுள்ளரா

நேரிசை வெண்பாக்களிலுள்ளன நெடிய பாட்டு இது. மனித வாழ்வில் அடிக்கடி பலர் நெஞ்சத்தில் எழும் சிந்தனைகள், அடிக்கடி பலரும் எய்தும் அநுபவங்கள், அடிக்கடி பலரும் மேற்கொள்ளும் முயற்சிகள் இப்பாட்டில் எடுத்தாளப்பட்டுள்ளன. கருங்கரசொன்னால், மக்களின் எண்ணங்களும் செயல்களும்—இலட்சியங்களும் நடைமுறைகளும் இப்பாட்டில் உள்ளடக்கமாய் அமைந்துள்ளன.

இப்பாட்டின் விசாலம் பெரியதொரு காலப்பரப்பினே அளாவிந்தபதையும் படிப்போர் உணர்ந்து கொள்வார். உலகத்துக்கும் உயிர்வாழ்க்கைக்குமுள்ள தொடர்பு குறித்த விசாரமாகவும் இப்பாட்டின் பொருளை விளங்கிக் கொள்ளலாம். அந்தவகையில், தமிழ் நாட்டிலே பெரிதும் பழையும் சில தத்துவ எண்ணங்களுக்கள் சமுதாயத்தில் எவ்வாறு முனைகொண்டிருக்கலாம் என்பது பற்றிய சில அநுமானங்களும் பாட்டியல் ஊக்களாக இங்கு உணர்ந்தப்படுகின்றன. இந்த வகையிலே, மறுபிறப்பு, விளைப்பயன், தான்—தனதென்றாலும் செருக்க ஆசியவை பற்றி இப்பாட்டின் தொடக்கப்பகுதிகள் சில, விசாரங்களையிலே செய்கின்றன. இவ்வித விசாரங்கள், முதலாம் காண்டமாசிய “தேடலில்” வருகின்றன. இவை தத்துவ நிலைப்பட்டவாய் உள்ளன. இவ்விசாரங்களில் ஈடுபடும் மனிதர்கள் முதிர்ச்சி பெற்ற உசச் நிலையிலே தத்துவ ஞானிகளாகப் பரிணமிக்கிறார்கள். தத்துவ ஞானியைப் பொறுத்தவரையில், இயல்பான உலக அநுபவம் அவரை வழிநடத்துகிறது. புத்தியும் உள்ளுணர்வும் பொதுமதியும் நியாயிப்பும், மனத்தின் பல்வேறு தளத்துச் செயற்பாடுகளும் இணைந்து கொள்கின்றன. இவையே முதலாம் காண்டத்திற் கோடிகாட்டப்படுகின்றன.

இரண்டாம் காண்டமாகிய ‘தேறவில்’ வேறேர் அனுகு முறை தொடங்குகிறது. அநுபவங்களைத் தாங்கிக் கொள்ளும்—அதாவது ‘பாடுபடும்’—ஒரு நவீந்த வெற்றுப் பொருளாகப் பணி செய்து ‘கீட்டந்து’ விடாமல், அநுபவங்களை எதிர்நோக்கி முகங்கொண்டு குழலித் தாக்கியும் அதனாலே தாக்கமுற்றும் அதனை வசப்படுத்தும் முனைப்பும் செயலுருக்கழும் கொண்ட ஒருவனுக் மனிதன் மாற்ற தொடங்குகிறார்கள். அநுபவங்களை எதிர் கொள்ளுதல் மட்டுமல்ல அவற்றைத் தேடுச் சென்றும் அவற்றை முன்று உருவாக்கியும் (உண்டாக்கியும்) பரிசீலனையும் பரிசோதனையும் செய்யும் போக்கு, படிப்படியாக வலிமை பெறுகிறது. இந்தப் பரிசோதனையும் பரிசீலனையும் தொடக்க காலங்களில், சடவுல்கைச் சார்ந்தவாகவே பெரிதும் அமைகின்றன. அவ்வித காலகட்டங்களில், இயற்கை விஞ்ஞ

முனிபுர

கவ்யல் வே. குமாரசாமி

இன்று சமுதாயத்தின்கண் காணப்படுகின்ற முரண்பாடுகளையும், ஆபைதுயரங்களையும் நனுஷ்கமாக அனுபவி அவற்றைப் பிரதிபலிப்பதுடன் அவற்றை மாற்றியமைக்கும் மகோன்னதப் பணியில் தானும் பங்குபற்றுவதுடன் அந்த இனையற்ற பணி வெற்றி பெறுவதற்கு வேண்டிய மாற்றங்களைனைத்தையும் இலக்கியப் பொருளாகத் துணிந்து ஏற்றுக் கொண்டு அனுபவத்தை உரமாக்கி இலக்கியம் படைக்கும் சிஸரைச் சில படைப்புக்கள் மூலம் இனங்களை துழிக்கக் கூடிய வாய்ப்புக்களை வரச்சர்க்கனுக்குச் சில பதிப்பகங்களும், இலக்கியப் பேரவைகளும் ஏற்படுத்திக் கொடுத்து வருகின்றன.

இதேவேளை, கலையும், அறிவும், விஞ்ஞான உணர்வும் கலந்து சேர்ந்த புதியதொரு கால்வாயாக இன்றைய உலக வாழ்க்கை ஒடிக் கொண்டிருக்கின்றது. அகறிசுற்றுக்களின் பரிமூல வளர்ச்சியின் பேறு என்று இதைக் கொள்ளவாம். அறிவியலின் கூருள் கருத்துக்களும், கலையின் கூருள் அகவய உணர்ச்சிகளும் இதன் பிரதான மூலவேர்கள். இந்த அறிவும் உணர்வும், உணர்வும் அறிவும் ஒன்றே பொது சேர்ந்து கலந்ததன் பயன் வியப்பையும் விருப்பத்தையும் சந்தோஷத்தையும் கொடுக்கின்ற அதேவேளை இனிமொரு புறத்தில் விரக்தியையும் விரோதத்தையும், வேண்டத்தகாத அழிவையும் சம்பாதித்துக் கொண்டிருக்கின்றது. இது மனிதனின் வாழ்க்கையையும் பாதித்துக் கொண்டுவருகின்றது. இப்பாதிப்புகளின் விளைவுகள் படைப்புக்களிலும் ஆங்காங்கு பரிணமிக்கவே செய்கின்றன. இத்தகைய தாக்கங்கள் பல்வேறு இலக்கியத்துறைகளிலும் ஊடுருவிக் காணப்பட்டாலும் கவிதைத்துறையில் சற்று முகைப்பாக உள்ள மையை அவதானிக்கலாம். இதற்கு முக்கிய காரணம் சாதாரணமாக மக்களின் பேச்சே ஒருவித கவிதைமொழிவாக இருப்பதேயாகும். அவர்தம் பேச்சு நடத்தையெல்லாம் மெல்லிய மன ஓரையை அடி஭ொற்றிய தலையாத்தோடு கூடிய தன்மை வாய்ந்தனவாகக் காணப்படுகின்றன. இதனை ஒழுங்குபடுத்தித் தனது கலாபூர்வ சிருஷ்டியாக இரசுக்கல்வையாக வடித்துத் தருபவன் தான் கவிஞர்—அவன் தந்தது தான் கவிதை.

இதையே தா. இராமலிங்கத்தின் காணிக்கை முன்விட்டில் 'எஸ். போ.' 'கவிஞருடைய காதோடிகளைந்த ஒனி வழிவத்தில் ஒரு தெளிவு இருக்குமேயானால் அவன் பாடல் வழிவிலும் தெளிவு இருக்கும் இதுவே செய்யுளின் இலக்கணத்துக்கு அடிப்படையான இரசியம். கவிதை என்பது இதயத்தின் குரல்' என்று கறியுள்ளரா

தன் அனுபவத்தை வார்த்தைகளில் மடக்கிப் பிடித்து வாவாய்ப்படுத்துகின்ற சித்துவித்தைத் திறன் வாய்க்கைப் பெறுவதே கவிஞரின் வெற்றி, தான் பெற்ற அனுபவத்தைத் தன் கவிதைகளைப் படிப்பவர்களையும் அடையச் செய்து அவர்தம் மனக்கண்மூன் அதனை நிகழச் செய்வதே அவன் கவிதையீன் உடச் செய்து வெற்றி. மறு மொர்க்கியைக் கண்டு மிரண்டும் வெகுண்டும் தடுமாறி, விமர்சிக்கும் நுனிப்புல் மேய்ச்சுற்காரர்களின் புச்தல்களும், கூக்குரல்களும் அவனை ஒன்றும் செய்து விடுவதில்லை.

ஆனால் இன்றே "கவிதைக்கு வாழ்வே இல்லை" என்பது வரை விமர்சகங்கள் உவகம் முழுமையிலும் குரல் எழுப்பி விட்டார்கள். தமிழ்க்கலைதைக்கோ கிட்டத்தட்ட இரண்டாயிரத்து ஐந்தாறு வயசு. மொழிக்கே ஒரு குறிப்பிட்ட காலந்தான் வாழ்வு என்கிறுர்கள் விஞ்ஞானிகள் ஆதாராழூவாமாய். கவிதை, நாவல் எல்லாவற்றையும் கம்ப்யுட்டர் அற்புதமாய்ச் செய்ய ஆரம்பித்து விட்டது, தமிழ்க்கலைத் தட்டப்பட. கணவருக்கும் கற்பணிகளுக்கும் இனி யாந்திரிகள் மான செயல் திறமையும், துரிதமும் உற்பத்தி முறையும் நேர்ந்து விடப்போகும் அபாயம் இருக்கிறது. இலக்கியமே கூட இனி இயக்கவியலுள் வரவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் வந்து அனுஷ்கருள்களுள் கவிதை என்கிற விஷயத்தைத் தேடவேண்டிய புராதன வஸ்து வாய் இலக்கியச் செப்பு ஆகப் போகிறது. ஏற்கனவே இலக்கியம் என்பதை ஒரு நோயாக விஞ்ஞானிகள், டாக்டர்கள், மனுவியல் அறிஞர்கள் முடிவு கட்டியாயிற்று என்பது போன்ற பல்வேறுபட்ட கூப்பாடுகளுக்கும் மலைப்புகளுக்கும், பலவினப்பட்ட கவிதா ரசிகர்களின் வெறும் குரல்களுக்குமிடையே முருகையன் அவர்களுடைய "அது-அவர்கள்" நெடும்பாட்டும் நூலாக வெளிவருகின்றது.

முருகையளையும் அவர் எழுத்துக்களையும் பற்றி அரைகுறைவேக்காட்டுவக்கிர உணர்வுகளின் பாற்பட்ட ஒரு சில்லரத்தவரில் இலக்கிய அன்பார்களும் தமிழ் கூறும் நல்லூலகமும் நன்றாக அறிந்து வைத்திருக்கிறார்கள் என்பதில் எதுவித சந்தேகமுமில்லை. நெடும் பகல், ஆதிபகவன் ஆகிய நெடும்பாட்டு நூல் வரிசைகளில் இந்த "அது-அவர்கள்" நெடுங்கவிதை.

"தத்துவ ஞானி தகுதியுள்ள விஞ்ஞானி
புத்துவகைக் கண்டமைக்கும் போராளி"

ஆகிய மூவரைப் பற்றியும் அந்த மூவரும் சுடி முயற்சிகளில் தீவிரமாய்ச் சேர்ந்து ஒத்துழைத்த கவையைக் கூறுகின்றது.

"மூப்பும் நரரையும் முடக்கமும் தான் சிவியத்தின்
வார்ப்பு முறையை; வரலாறு - தேய்ப்புண்டு
செழிந்து போதல் உடம்பின் குதியென்றால்
ஏர் விரும்பல் கூடும்.

தன் அனுபவத்தை வார்த்தைகளில் மடக்கிப் பிடித்து வாயா யப்படுத்துகின்ற சித்துவித்தைத் திறன் வாய்க்கப் பெறுவதே கவி நுணின் வெற்றி, தான் பெற்ற அனுபவத்தைத் தன் கவிதைகளைப் படிப்பவர்களையும் அடையச் செய்து அவர்தம் மனக்கண்முன் அதனை நிகழச் செயல்தே அவன் கவிதையின் உச்ச வெற்றி. மறு மார்க்கியைக் கண்டு மிரண்டும் வெகுண்டும் தடுமாறி, விமர்சிக் கும் நுவிப்புல் மேய்ச்சற்காரர்களின் புசுத்தல்களும், கூக்குரல்களும் அவனை ஒன்றும் செய்து விடுவதில்லை.

ஆனால் இன்றே “கவிதைக்கு வாழ்வே இல்லை” என்பது வரை விமர்சகள் உலகம் முழுமையிலும் குரல் எழுப்பி விட்டார்கள். தமிழ்க்கவிதைக்கோ சிட்டத்தட்ட இரண்டாயிரத்து ஐந்நூறு வயச். மொழிக்கே ஒரு குறிப்பீட்டட காலந்தான் வாழ்வு என்கிறார்கள் விஞ்ஞானிகள் ஆதாரபூர்வமாய். கவிதை, நாவர் எல்லாவற்றையும் கம்பியூட்டர் அற்புதமாய்ச் செய்ய ஆரம்பித்து விட்டது, தமிழ்க் கவிதை உட்பட. கனவுகளுக்கும் கற்பணிகளுக்கும் இனி யாந்திரிக மான செயல் திறமையும், துரிதமும் உற்பத்தி முறையும் நேர்ந்து விடப்போகும் அபாயம் இருக்கிறது. இலக்கியமே கூட இனி இயக்கவியலுள் வரவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் வந்து அனுச்சருண்களுள் கவிதை என்கிற விஷயத்தைத் தேடவேண்டிய புராதன வல்து வாய் இலக்கியச் செப்பு ஆகப் போகிறது. ஏற்கனவே இலக்கியம் என்பதை ஒரு நோயாக விஞ்ஞானிகள், டாக்டர்கள், மனோவியல் அறிஞர்கள் முடிவு கட்டியாயிற்று என்பது போன்ற பல்வேறுபட்ட கூப்பாடுகளுக்கும் மலைப்புகளுக்கும், பலவினப்பட்ட கவிதா ரசிகர்களின் வெறும் குறல்களுக்குமிடையே முருகையன் அவர்களுடைய “அது-அவர்கள்” நெடும்பாட்டும் நாலாக வெளிவருகின்றது.

முருகையணையும் அவர் எழுத்துக்களையும் பற்றி அரைகுறை வேக்காட்டுவக்கிர உணர்வுகளின் பாற்பட்ட ஒரு சிலரைத்தவிர இலக்கிய அன்பர்களும் தமிழ் கூறும் நல்லுவகமும் நன்றாக அறிந்து வைத்திருக்கிறார்கள் என்பதில் எதுவித சந்தேகமுல்லை. நெடும் பகல், ஆதிபகவன் ஆகிய நெடும்பாட்டு நால் வரிசைகளில் இந்த “அது-அவர்கள்” நெடுங்கவிதை.

“தத்துவ நூனி தகுதியுள்ள விஞ்ஞானி
புத்துவகைக் கண்டமைக்கும் போராளி”

ஆகிய மூவரைப் பற்றியும் அந்த மூவரும் கூட முயற்சிகளில் தீவிர மாய்ச் சேர்ந்து ஒத்துழைத்த கதையைக் கூறுகின்றது.

“மூப்பும் நரையும் முடக்கமும் தான் சீவியத்தின்
வார்ப்பு முறைமை; வரலாறு - தேயப்புள்ளு
சீரழிந்து போதல் உடம்பின் கதியென்றால்
ஆர் விரும்பல் கூடும்.

முதலாம் காண்டம்

கேட்டல்

1

எழகை

ஏகப் பெருவெவியில்—
எல்லை இல்லாச் சூரியத்தின்
ஸுற்று பெருமிருட்டு மோய்ப்பிடையே.....
ஓடி வரும்
காற்றுருண்டை ஒன்றிருந்த காரணத்தாலே,
சில பேர்
உரச்சு விடவானேம் முனைத்து.

காற்றிலே தூசு கலந்திருக்கும் காரணத்தால்
நேற்றும் இன்றும் நாளையும்
நீலமாய்த்
தோற்றம்
தருவின்ற வானத் தனிப்பந்தல் ஸு—
உருஞ்சும் பெரிய உலகு.

பல்லாயிர கோடிப் பந்து நெகுப்புகளில்,
சொல்லார்கள்,
—சூரியனும் ஒன்று
—என்று.

செய்யாமற்
செய்த உதவி சிற்தோ?
அச் சூரியனுல்,
பைய நகரும் பகல்.

உருஞ்சும் பெரிய உலகில்
உயிர்கள் பெருகும்.
பெருகிப் பல்லாய்
நிரையாகி,
கும்பலாயிப் ப(ய) ம்பலாய்க் கோட்களாயிப் பங்கிலிய...
இன்பதுண்பம் கூடும் எழுந்து,

பெய நகரும் பகவல்லாம்
பல்லுயிர்கள்
உய்ய விழையும் உழைப்பாலே
மெய்வருந்தி
உண்டி பெறவும் உடை பெறவும் பாடுபடும்
பள்ளங்கள் எய்தும் பல.

2

போறி

வேட்டை புரிந்தும்
விவசாயம் செய்து
அடர்ந்த காட்டைத் திருத்திக்
கழவிகளாம்
மாற்றியும்
ஒட்டினார் மந்தை உலகத்தார், புல்வெளியில்.

விட்டில் எல்லாம் வெண்ணெய் மணம்.

தோலாடை, மேலாடை, குடுகிற பூஞாம்
வேலாயுதம், கந்தி, விள், அம்பு,
கூடாரம்
செய்யும் திறமை திருந்திவந்த காரணத்தாம்
கைவந்த பேரு—
கனம்!

3

ங்கீலி

குன்றின் அருகே,
குகையின் வெளிப்புறத்தில்
நின்றுள்
அவன்,

2

கன நிமிர்ந்த உடல்!
கொன்று
தருவித்த வெள்ளை முயவினது
நெண்ட செனியைப் பிடித்திருந்தான், சேர்த்து.

செத்த முயல்; சே!
சிறு வெப்பம் உண்டெவினும்
முற்றும் இல்லை அல்லவோ முச்சிமுப்பு?
நித்தநித்தம்
முக்கில் நுழைந்து வெளியேறும், காற்றங்க்கே
ஆக்கமெல்லாம் சுயும் அழுது?

இந்த நினைப்பில் இவோக மூழ்கியவன்
வந்த
அவளின்
வளையல் ஓவி
தன் செல்லியிற்
பட்டவுடன் அம்முயலைப் பாவையிடம் தந்துவிட்டான்.
சட்ட தசை உண்டார் கணவத்து.

4

எண்ணம்

பின்னர் ஒரு நாள்.....
பின்மானார் அண்ணலூர்
என்ன இனிச் செய்வான்?
எழுந்திரான்.
மண்ணோடு
மிஞ்சாது மண்ணுவான் அண்ணவன்,
மரந்தடிபோல் எஞ்சமோ,
அஞ்சாறெறலும்பு?

மாண்டவளைக் கொண்டோர் மரந்துமின்ற போட்டார்கள்
நெண்ட பொழுதாய் நினைந்திருங்கிச்
சோர்ந்து
கதறி அழுதார்கள்.
காட்டோதுக்கில் வீசி
இதயம் குலைந்தார் இடிந்து.

3

அண்ணன் மறைந்தான்.

அவனை நினைந்த தமிழி

எண்ணத்தில் முழுகி இருந்து விட்டான்.

கண்ணவர்

வழியும் முகத்தனுய்,

வாழ்வைக் கருதி

அழியும் அகத்தனே ஆய்.

'முச்சக்காற் றன்றே முயல், எனினை ஓடவைக்கும்
ஆச்சரிய சக்தி?'

அறுபோலே

மேற்சாதி

ஆனாலும், அண்ணருக்கும் அப்படியோ?

அக்காற்றுத் தானே,

இயக்கி வைக்கும் 'தான்'?

'உய் என்று விசம்.....

உயர்ந்த மரங்களையும்

கொய்து முறித்துக் கொலை செய்யும்,

வையகத்தைத்

துளாக்கி நீக்கித் தொலைக்கிள்ள காற்றன்றே,

ஆளாக்கும் எம்மை அசைத்து?

'பற்றும் நெருப்பைப் பரந்து பட்டுவைக்கும்,

தொற்றித் தொடுத்துத் தொடரவிடும்.

முற்றும்

எளிக்க நெருக்கும் - நெருப்பை விரிக்கும்;

கருக்க உதவி செய்யும் காற்று.

'காற்றே உயிர்ப்பு:

கருத்துகளின் தோற்றுவாய்,

ஆற்றல் அதுவன்றே?

ஆதலாம்.

ஏற்றமுடன்

மேம்பட்ட சித்தமிழிரவுக்கே ஆதாரம்.

நாம் பெற்ற வாழ்க்கை நாம்'.

இந்த வகையாக எண்ணி இருந்த அவன்
சொந்த உடம்பை வந்து தொட்டிருந்த

இஸ்பத்

தவிர்க்கை விரல் கண்டு தன் நெஞ்சிமுந்து
ருளிர்க்கி கொண்டான், கூடுக் குழந்து.

5

விசாரம்

மற்றெரு நான் மாலை.....

மரக்குற்றி ஒன்றின் மேல்,

சற்றே இருந்தான் தனி மனிதன்,

சற்றுமற்றும்

பார்த்தான்

அருகே பணங்கூட்டு!

ஒர் கடலை.

மேற்கே: அடுக்கு விறகு.

அடுக்கு விறகின் - அவனில்

எரிந்து கீட்கும் பிணம்

டுகைந்து

காற்றில்

ஒடுக்கமுறும்.

சம்பவத்தைப் பார்த்தான்.

தணக்குள் அவன் நினைத்தான்:

பம்பி வரும் எண்ணம் பல.

'விறகும் பிணமுமொரு மிச்சயின்றி வேவதில்லை

விறகும் எலும்பு, களிகள்

நிறைய உண்டோ!

ஆவியும் போகும் அதிகம் அதிகமாய்

செவியத்தில் ஆவியமோ சேர்ப்பு?

'ஆவியும் காற்றும்:

அதிகமில்லை வேற்றுமைகள்

ஆவி உயிர் என்றும் ஆகுமோ?

செவனென்று

பேசப் படுவதென்ன?

பேர் என்ன?
எங்களுக்குள் ஆசைப் படுகிறதார் ஆள்?

'உண்பது நாழி.
உடுப்பது நான்கு மூழம்.
எண்பது கோடி நினைந்தெண்ணுவன்.
எண்ணுகிற
பண்டமென்ன?
உள்ளே பரபரக்கும் வேட்கை என்ன?
அண்டமென்ன?
பிண்டமென்ன?
ஆர்?

'நாம் ஆர்?
என் எண்ணம் ஆர்?
ஞானங்கள் யாவையோ!
தேன் ஏன் இலிக்கிறது?
தேசிக்காய்
ஏனு
புளிக்கிறது?
வெள்ளப் புள்ள ஒன் குளிர்ந்து
சுறிக்கிறது, பாடிச் சூழன்று!

'சாப்பிட்ட வேளை சரிரம் நிறைகிறது,
கூப்பிட்டுப் பெண்ணுடனே கடுங்கயில்
ஏற்பட்டுப்
பொங்கும் சுகந்தின் துளிகள் கணச் சுவர்க்கம்,
மங்கி விடும் பின்னர் மறைந்து.

'கள்ளுக் குடிந்தாற் களிப்பு வருகிறது.
கள்ளென்று மொய்க்கும் துளில் போன்ற
உள்ளத்து
நோவெல்லாம் போய்
இதமாய் நோக்கம் இருண்டுவிட
மேகமொன்று மூடும் விழுந்து.

'கஞ்சக புகைத்தால்.....
கணவுச் சுருள் விரிய
எண்சான் உடம்பும் இலேசாகி
பஞ்சாய்
மிதக்கும் உணர்வு வினைகிறதே!

ஏனு?
இதற்குப் பொருள்தான் எது?

'உண்டு கணப்பால் உறங்குகிற வேளைகளில்
மண்டலங்கள் எல்லாம் மறைந்து விடும்.
குண்டலங்கள்
ஆடும் செலியான் அணைத்தும்
விழிப்படையா நீடு துயில்
ஓர் நிழல்.

'இவ்வாறே எல்லாம் எமது ஈக்குக்கம்
சௌங்காய்கள், திங்கள், புதன் என்று
தில்லாமல்,
பாய்ந்து தொடர்ந்து படர்வது மெய்.
நாம் சாக
மாய்ந்திடுமோ எங்கள் மணம்?'

மயானத்தருகே
மரக்குற்றி மீதே
தியானத்தமர்ந்த திருவன்
சுயாதினை
சிந்தணையில் வந்த சில செய்தி நினைப்பளிக்க
விந்தையுடன் மீளுகிறுன் விடு.

6

கேள்வி

மாதங்கள் ஓடி மறைந்தன.
ஒன், தன் மனத்தில்
மோதுகிற எண்ணாத்தில் முக்குளித்து
யாதொன்றும்
நிர்வாயானுகி அவன் சென்றுன்—
பனி மலையில் ஓர் சிகரம் நோக்கி உயர்ந்து.

வெளிப்பனி மலையில் மீதில் அவன் ஏறினான்,
உள்ளத் தெவிலு பெறும் உந்தலால்,
தனிப்போய்த்

தன்னந்தனியே தவம்செய்யும் ரூபவிலே
என்ன தான் ஆனால், இருந்து!
புற்றுகளால் மூடுண்டு போன ஒரு முனிவர்—
பற்றுகளை விட்டோரிந்த பண்பாளர்
நறவத்து
மேதகையார் மூன்னே விரும்பி இருந்து கொண்டான்.
ஏதுசொல்லார் கோபோம்' என.

கண்கள் விழித்தார் மூனிவர்.
அவவிடப்பேத உண்மை உரைக்க
ஒருப்பட்டார்.
விளைக்கத்து
மஞ்சள் ஒனியை மனத்தால் தழுநினூர்.
செஞ்சொல் வழங்கினார் தேர்ந்து.

'ஆவி என்றால் என்ன?
உயிர் என்றால் என்ன?
இவை
தேவரீர் சொல்க, தெவிவாக.
நெவன் என்று
கூறப்படுவதென்ன?
காத்தாடும் எங்கள் மனம்
ஶார வழி சொல்க அறிந்து.''

கேட்டவளைப் பார்த்து முனிவர் உரைக்கின்றார்—
'வாட்டம் ஒழிச, மகனே!
மன்
கூட்டிடுவன்னே.
நிரும் தெருப்பும் வெளியும் வளியும் உண்டு.
தேருமுயிர் நியே—
தெனி.

நியே உயிர்.
ஆம்.
நினைவிள் ரீறப்பிடம் நி.
நியே உடலின் எசமானன்.
நியே தான்
யாதுமாய் உள்ளாய்.
எமதாய் அதுவாதி
ஏதுவாய் உள்ள இறை.

'ஆகையினால் நீயே அறிவும்.
அழிவில்லாய்
வேகல், குளிரல், விரிவடைதல்
நோதல்
எதுவுமே இல்லாத ஏற்றம் உடையாய்.
அதுவே இது.
இது நீ ஆம்.''

இமய மலையில் முனிவர் இது கூற
அவர்முன் அமர்ந்த அவனே
தலை சுழல
எல்லாம் குழம்பி எழுந்தோடி விடுவந்தான்.
கல்லாயை மேல் என்று கண்டு.

7

விருந்தி

வீட்டில் மகிணியாள் விருந்து சமைத்தளித்தாள்.
போட்டான் வயிறு நிரம்ப அவன்
சாப்பாடு
யெந்தர் மகளிர் வரவேற்புப் பாடினார்
சிந்தை குளிர்ந்தார் சிவிர்ந்து.

'குகை விடு வேண்டாம்
குடிசையொன்று கட்டி
அதிலே இருக்கலாம். அப்பா!''

'மகனே, நீ
சொல்லிய வண்ணம் தொடுப்போம் ஒரு குடிசை.
எல்லாம் உலகில் இனிது'.'

வீடு கட்டி அந்த நல்ல வீட்டிற் குடி புகுந்தார்.
ஆடை கட்டி
ஆபரணம் அத்தனையும்
குடி விட்டு

நன்றாக வாழ்ந்தார்கள்,
நானுவிதமான
இன்பங்கள் குழ இருந்து

பாட்டுக்கள் பாடினார்
பண்ணிசைக்கும் யாழ் அமைத்தார்.
குத்துக்கள் ஆடிக் குதித்தார்கள்.
நாட்டுக்கு
நாடு செல்லப் பாதை செய்தார்.
நாடகங்கள் ஆடினார்.
குடிக் குடித்தார் குடி.

பஞ்செடுத்து நால் நாற்றுப் பாலாடை போலாடை
'செஞ்சே' உடுத்தார்.
சிறப்படைந்தார்.
அஞ்சாமல்
அயுதங்கள் செய்கிற அடுக்கி வைத்தார் நெய் பூதி
சாயும் என்றார் வேற்றுர் தலை.

ஊர்கள் வகுத்தார்.
உலகில் நகரங்கள் தேவை என்று சொல்லி,
சில அமைத்தார்.
வாகனங்கள்
வண்டி, தேர் என்று வடிவாக்கம் செய்தார்கள்.
பண்ணடியோர் காலுப்படி.

கோட்டை கட்டி வேந்தைக் குடியிருத்தி வைத்தார்கள்,
நாட்டையவன் காப்பன் என நடப்பினார்.
காட்டையெல்லாம்
வெட்டி விழுத்தி வெளிப்பாக்கி நாடு செய்தார்,
தட்டுப்பாடெல்லாம் தவிர்த்து.

வெந்தினையே விளைந்த சில குழ்ச்சிகளால்
மாந்தர் பல பேர் மடிந்தார்கள்
தீர்ந்தொழிந்தார்—
சேத்தார் கனத்திற் சிவப்பிரத்தம் பாய்ந்தோடு.
கொத்தினதாம் காச்சைக் குலும்.

குழ்ச்சிகளும் குதுகளும் தொன்றினவாம்.
மக்களிட
விழ்ச்சிகளும் வேதனையும் மெத்தினவாம்.
ஆட்சிகளால்.
எத்தனையோ சிக்கல் ஏழுந்தனவாம்
சண்டைகளில்
பத்திலட்சம் கோடி பலி.

போர்க்களத்திற் சேணை பொருக்கென்று போய்க்குழும்
ஆய்க்கினைகள் செய்துவிடும் ஆயத்தம்
மேற் கினர்,
பூசல் தொடங்கிப் புவியெல்லாம் மேல்கூய்
நிசமாயிற்றும் நிலம்.

8

யோதி

ஞரவாரங்கள் அமர்க்களத்தில்...
அங்கிரண்டு சாரார் நிறைந்தார்கள் சண்டையிட.
கருடனே
அம்புகள் காத்துக் கிடந்தனவாம், தூணிகளில்,
துண்பம் இழைக்கத் துணிந்து.

அத்திரங்கள் எத்தனையோ!
ஆத்திரங்கள் எத்தனையோ!
ஏத்த களத்தில் உறுமல்கள்...
மத்தமத
யானைப் படைகள் ஏழுந்து பிவிறினவாம்,
சேணத் தொடைகளுடன் சேர்ந்து.

பத்தி பத்தியாகப் படைகள் திரண்டிருக்க
தத்தும் குக்கை நிறை தாவியெழும்.
எத்திக்கும்
ஆடு கொடிகள் அசைந்துவரச் சங்கொலிக்கும்.
ஏடுண்டோ யாதும் இதற்கு?

இத்தனைக்கும் மத்தியிலே ஏந்து கையில் வில்லுடனே
முத்து நிரை கோத்த முழுத்தேரில்
சக்தி கொண்டு
பூரிக்கும் தோரோடு போய் நின்றுன் வீரவான்;
ஆருக்கும் அஞ்சான் அவன்.

சுற்றுமுற்றும் பார்த்தான்—
சமுற்றினுன், கண் இரண்டும்.

கற்ற வித்தை எல்லாம் கழன்றுவிழு,
நெற்றியெங்கும்
வேர்வை துளிக்க மிகவும் அவன் கூசினுன்.
பார்வையிலே பட்டவற்றைப் பார்த்து..

“எதிரி தரப்பில் இருப்பதும் என் சுற்றும்
அதோ, உள்ளான் அண்ணன்.
அவரோ,

குருநாதர்.

என்ன பயனும், இவர்களை நாம் கொல்வதனால்
சின்னபின்னம் செய்து சிதைத்து?

“எல்லாம் ஒரே இரத்தம்: எல்லாரும் பந்துக்கள்.
எல்லாரும் நாங்கள் இதே இன்றந்தான்.
கொல்லாமல்
விட்டு
விடுவோம்
விடுவதுதான் தர்மமும்”
சட்டென்று விட்டான் தனு.

வில்லை அவன் கீழ் விழவிட்டான் கைநழுவு:
இல்லையுயிர் போலே இருந்துவிட்டான்.
சொல்லிழுந்து
தேர்த்தட்டிற் சாய்ந்தான்.
சிரிக்கின்றுன் தேரோட்டி,
வார்த்தை சில சொன்னுன், வகுத்து.

“கொல்லப் பயந்து நீ கோழையாய்ப் போனாயே!
வில்லை விழவிட்டு விட்டாயே!
நல்ல கதை!
போரில்ல வெற்றிப் புகழுண்டு,
மேன்மை உண்டு.
சோர்வினால் உண்டோ சுகம்?”

“உற்முர், உறவின் முறையோரைக் கொல்வதோ?
சற்றேனும் அஃது சரியில்லை.
வெற்றியினால்
ஏதுபயனுண்டோ எனக்கு?”,
என்றுன் வீரவான்.
ஆதரவே ஆனுன் அவன்.

தேரோட்டி பின்பும் சிரித்தான்.

“சுயதருமம்
போரே உனக்கு”
என்று போதித்தான்
“ஆருயிர்கள்
எப்போதும் உள்ளனவே.
இல்லாமற் போவதில்லை
அப்பனே உண்மை அறி.”

“உண்மை உணர்”
என்றே ஓதினுன் தேரோட்டி.

“பெண்மை நிலையோ பிசுகு”
என்றுன்.
தண்ணருளின்
பேருருவைக் காட்டிப் பிரகாசன் ஆயினுன்:
வீரவான் நின்றுன், வியந்து.

“சாவென்றால் என்ன?
சரிரத்தை விட்டுயிர்கள்
போவது தான்”

என்றுந்மை போதித்தான்:
“ஆகையினால்,
வெற்றுடலம் சாய்ந்து விழுந்தமுகி மண்ணாகும்,
மற்றுயிரோ வாழ்ந்து வரும்.

“ஆவி எனவும் அழைக்கப்படும் உயிர்கள்
போதல் வருதல் புரிவதுண்டே!
ஓய்வில்
உறங்குவது போலும் சாக்காடு;
உறங்கி விழிப்பது போலும் பிறப்பு.”

சாரதியின் போதனையிற் சத்தியத்தைக் கண்டவன்போல்
போர் செய்தான்;
தீமை புறங்கண்டான்.
ஊரெய்தி,
ஒண்டிருந்தான்.
பின்னர்
அதிலும் அலுப்படைந்தான்.
மீண்டு சென்றுள், தன் பழைய விடு,

9

நாட்டம்

ஆண்டு பல வாழ்ந்திருந்த பின்னர்,
ஒரு கிழவி—
நெண்டதொரு நோய் வருத்தும் நெஞ்சினுள்—
உண்டு விடும்
காலம் அனுகியது போலும் கடுதோயாள்
ஒலையிடுகின்றான் உலைந்து.

தாயின் அருகில் அமர்ந்தான் மகன்.
அவனோ நோயால் வருந்துகிற நொய்ம்மையினுள்.
பாயே
புகலாய்க் கிடந்தாள்.
புதல்வளையே பார்த்தாள்
“மகனே!”
என அழைத்தாள் மாது

நீர் சொரியும் கண்ணும்
நிலை குலையும் வார்த்தைகளும்
ஒருயிரை எண்ணும் அவலமூமாய்--
தாய் கிடந்தாள்.
பார்த்த புதல்வன் பரிவோடும் பண்போடும்
வார்த்தை லெ சொல்லுகின்றன் வந்து.

“அம்மா! கலங்காதே.
அந்தமென ஏதுமில்லை.
முன் மாழுவிவோர் மொழிந்துள்ளார்.

உன்மேல்
பிரியம் உடையேன்.
பிரிவை நான் தாங்குவென்று”

உருகினுள் அன்னை உணர்ந்து
ஆவி பிரிந்தாள்.
அவனுடலை அக்கிவியில்
வேக அளித்தான்.

விழி நீரும்
காய்வடைய
முலையொன்றுட் சென்றுள்.
முனிவன்போற் கண்ணுடத்
தானமர்ந்தான் மோனத் தவம்.

உன்னத்தில் ஒங்கி ஓலித்துத் தடுமாறும்
வெள்ளத்தில் எத்தண்ணேயா வெள்ளை நுரை!
மென்னாத் தன்
எட்டை எடுத்தான்
எழுதினுன் மந்திரங்கள்
பாட்டுகள்போற் பாயும் பரத்து.

கேட்டவர்கள் தானும் கிளர்ச்சியுற்றுப் போனார்கள்.
ஆட்டம் உருக்கொண்டங்கே ஆடினார்
கூட்டமொன்று
போதனைகள் கேட்கப் புறப்பட்டு வந்ததங்கே,
வேதமொன்று வெண்டுமென வேட்டு.

‘தாய் என்று வாழ்ந்திருந்த தர்மப் பெருமாட்டி
நோய்வந்து சாவதோ நூர்ந்துபோய்?
விலியத்தில்—
தேறித் திரண்ட திருத்தப் பயண்ணலாம்
பாறிச் சிதறிடுமோ, பார்!

பெற்ற மகவு பினைக்கவென்று
தான் தெயக் கற்ற அந்தக் கல்வி
கழிந்தொழிந்து
வெற்று

வெறுமையாய்ப் போதல் மிக நட்டம்
வேண்டாம்-- இறுதியே வேண்டாம் இதற்கு.

“நிதியமே ஆவி.

நிசமே உயிர் இருக்கை
பக்குவத்தின் பண்புக்குப் பாய் இல்லை
அக்கரையில்
மீண்டும் தொடரும்.

மிளிர்ந்து பண்பில் மேம்படும்,
நூல்டா விளக்கின் கடர்.

“எல்லையின்றிச் செல்லும் இதற்கு முடிவில்லை
நல்லதொன்றை நாடுகிழ நாட்டமிடே
அல்லவில்லை.

அல்லவில்லை அல்லவில்லை அல்லவில்லை
அல்லவில்லை அல்லவில்லை ஆம்”

அல்லவில்லை என்ற அவணை அவன் நம்பினான்
பல்லுயிரும்- பார்முழும் நம்பிற்று
தொல்லைகளைப்
போக்கவிழமுந்த புரோகிதறும் நம்பினார்,
பாக்களையும் பாடிப் பரிந்து.

10

கொள்கை

தீண் அவன்.

இருநாள்.....

சீமானின் வீட்டைந்தான்.

“ஓ, நீ கடன்காரரா, என்னா!

போ, நாயே!”

என்றிரைந்தான் சீமான்.

இவனே இரங்கினான்.

குன்றிக் குறுகிக் குவிந்து.

‘ஏன் இந்த இனங்கள் எனக்கு?’
என்றே ஏங்கினான்.

“போன பிறப்பிலே புண்ணியங்கள்
ஆனமட்டும்
செய்யவில்லை நீ.
அதனால், தீவிணையால் நோகின்றாய்
ஐயோ, அதனால் ஆழி.

“இந்தப் பிறப்பிலும் என் கடனைத் தீர்க்காமல்,
குந்தி இருந்து குழி புகுந்தால்,
வந்து வந்து
பின்பும் பிறப்பாய், பிசுகுகளைத் தீர்ப்பதற்காய்,
நன்மை பல பெறுவேன் நான்.

“உழைக்காமற் சும்மா நான் உட்கார்ந்தாற் கூடத்
தழைக்கும் என் வாழ்வு.
தருவாய்

பழைய கடன்.

நோகாமற் காசெனக்கு நூற்றைம்பது விடைக்கும்”—
சீமான் உரைத்தான், சினந்து.

‘மெய்யாய் இருக்கும் இது.

மேலோர்கள் அப்படித்தான் சொல்லியுள்ளார்கள்
கக்குக்கம்
எல்லாமே
இப்பிறப்பிற் செய்த வினாப்பயன்கள் மட்டுமல்ல
முற்பிறப்பும் தாக்கும் எமை மொய்த்து’.

இப்படியாய்த் தீண் எடுகொள்கள் முன்வைத்தான்.

“அப்படியா?”

என்றான், அவன் மைந்தன்.

எப்படியோ,

மைந்தனுக்கு மைந்தன் வழிவழியாய்ப் போதிக்க
வந்திருக்கும் கொள்கை வழக்கு.

காலாதி காலம் கடையோடே கொள்கையும்
நூலாகி ஏடேறி நோக்காகி,
மேலான

தத்துவமாகித் தணிமைபெற்று மேம்பட்டு
வித்துவம் ஆயிற்றோ, விரிந்து?

'முண்ணப் பிறப்பின் கடன்கள் அடைப்பதற்கே
இம்மைப் பிறப்பை எடுத்துள்ளோம்
இம்மைப்
பிறப்பின் கடனை அடைக்கும் பொருட்டுப்
பிறப்போம் நாம் இன்னும் பிறகு'.

குத்துவ ரூபங்கள் தருமத்தை ஒதுக்கையில்
இத்தகைய கோள்கை இயம்பினவோ?
நிதிக்கும்
நற்பணையும் மெய்யும் கலந்து கைத சொல்லி
அற்புதழும் காட்டும் அவை.

11

தனிமை

நெய்தல் நிலத்தின் தலைவன் பெருஞ்சென்வன்.
மெய்வருந்தும் ஆட்கள் மிகவுடையோன்.
வெய்ய பகை
மாய்த்து வெற்றி கண்ட வனியோன்—
அவன் சிறந்த
கோட்டைகட்டி வைத்திருந்தான் கோன்.

நூல்கு பலைபோல் முடியுமிருந்த கோபுரங்கள்,
நீண்ட மதில்கள்,
நெடுங்கதவு—
புண்ட பல
பூட்டுக்கள் கொண்ட புதிய பல மாட்சிகள்,
பாட்டை வறிகள் பல.

கூடங்கள் எங்கும் குவிந்த ஒளிவிளக்கு,
ஆடுகள் என்றே அவனி நிறையில்
மேடெங்கும்
கட்டி விட்ட வெற்றிக் கொடிகள்,
அவல்காரம்;
ஒப்புயர்வே அற்ற ஒயில்!

வெயில் எறிக்கும் பொன்னும் மணியும் இனைத்து
நயம் நிறைத்து வைத்துள்ள நாற்சார்...

பயமொழித்த
வீரத்திற்லாய் விளங்கினால் அத்தலைவன்.
ஆருக்கும் அஞ்சான் அவன்.

ஆருக்கும் அஞ்சி அடங்காக் கருவத்தை
நேருக்கு நேர்நிறுத்திந் தூளாக்கி,
குரணமாய்
ஊதிலிட வந்ததாம் ஊழிப் பெருங்காற்று,
மோதி விழுத்தி முடித்து.

கீழாக்கரையில் இருந்து,
அந்தி மாலையிலே.....
பாழ்ப்பட்ட குறைப் பகைச் சாற்று—
விழுத்குக்
காரணமாய் அந்து,
நந்வடைத்துத் தூண் விழுத்தி,
ஊர் விழுங்கிறது,
எல்லாம் ஒழித்து,

சட்டச் சடார்கள்—
நடங்கு நடாம் என்று
கெட்டுச் சரிந்தபடும் கட்டிடங்கள்,
கொட்டலைகள்—
கோழி இறகுகளாய்க் கூரை பறந்தடிக்கப்
பாழ்ப்படுத்தும் சாற்றுப் பகை.

ஆகாசம் போய்த்தடவும் ஆஸ்மரம் பேர்த்தெடுத்து
வேகமாய் வீசியே வீடிடித்து—
கோபுரங்கள்
குழந்தைந்து மொத்திற்கும், குருவனி வெள்ளம்,
வாழ்ந்த குடி யாவையுமே மாய்த்து.

ஆயிரமாய் வீடுகளை ஒதுவே இவ்வாயற்
போயொழியச் செய்து,
புதல்வெற்றயும்
தாய்வரையும்
ஶாய்த்துத் தொலைத்ததாம்;
தானே தணிவில்லாச் சிற்றமொன்று பூண்டு,
னெந்து.

கோட்டை தரை மட்டமாய்க்
கொத்தளங்கள் மணமேடாய்
ஓட்டைச் சுவர்களைல்லாம்
ஒன்றுகிப் பாட்டிலே துண்டங்களாகித்
தொலைந்து கிடந்தனவாம்,
பண்டங்கள் பாழாய்ப் பரந்து.

இரண்டாம் காண்டம்

நெய்தல் நிலத்தின் தலைவன் தனி நின்றுன்,
தொம்வுற்ற சிந்தைத் துயரோடு.
நைவுற்றுன்.
'எல்லாமே என்னால் இயலும் என இருந்தேன்.
இல்லேனுய் ஆனேன், இனி!

'மண்ணைக் கிறுக்கின் மடைமை கெடுப்பதற்கோ,
சண்டப் புயல் வந்து சாடிற்று?
தண்டம்
கொடுப்பதுபோல் என்னைக் குலைத்து விழுத்தி
உடைத்ததயோ!
போயிற்றென் ஊர்.

'நானே எவற்றுக்கும் நாயகம் என்றிருந்தேன்
கோனே பெரியன் எனக் கொண்டிருந்தேன்.
சோனை மழை
மூர்க்கப் புயலுடனே மோதிற்றே, தீவிரமாய்!
தாக்கமுற்றேன்;
சாய்த்தேன் தலை.

தேறல்

'வெற்றிக் கெதிரி மிடுக்கும் அகந்தையும்.
குற்றத்தின் வித்தென்றும் கூறலாம்.
தக்கபடி.
சின்னத்தனமும் செருக்கும் அகற்றினால்,
பின்பு வரும் இனபப் பெருக்கு.'

—தனி நின்ற கோட்டைத் தலைவன்
இது கூறி,
கனிகிளர சிந்தைநிலை கண்டு,
பனி சிந்தும்
கண்மூடி மௌலியாய்க் காட்டிலே போயிருந்தான்,
மணமேடு மூட மறைத்து.

1

காட்டுல்

இளைஞர் ஒருவன் இருந்தான் நிலவில்.

வளமுடைய மார்பாளோர் வர்சி,
துளைபடுத்திக்
காதுவழித் தங்கக் கடுக்கன் நுழைத்திருந்தாள்;
வாய் விவக்கப் பூசினாள் மை.

வாளித்த அங்கங்கள்,
வாய் நிறையப் புன்முறைவல்.....
தாளித்த நெய்க்குழம்புச் சாதமுடன்
ஓட விட்ட
பாயசமும் சேர் விருந்துபோல் விளங்கும் பாவையவன்
நேயமுடன் வந்தடந்தாள், நேர்.

கூடிக் குழைந்தாள்.
குலாவி மகிழ்வளித்தாள்:
ஊடித் தணிவதனால் உப்பானாள்:
தேடி
உலகிலுள்ள இன்பம் அணத்தும் உதவிக்
கலவிநலம் ஈந்தாள், கவர்ந்து.

இந்த உணர்வில் இளைஞர் நினைவிழந்தான்.
அந்தமில்லா ஆனந்தன் ஆயினன்.
சிந்தை முற்றும்
மங்கைமேல் வைத்து மகிழ்ச்சி அநுபவித்தான்.
பங்கமொன்றில்லான் பயல்.

“வாணை் முழுதும் இந்த வாய்ப்புக் கிடைக்காதோ?”
ஆனைப் பெண்ணை் அருசிருத்திய்

பேறுதையில்

இவ்வாறு கேட்டான்.

இவனே எழுந்திருந்தான்

செவ்வாயை உண்டான், சிறிது.

“வேண்டுமடி, இந்த விருந்தை நுகர்வதற்கு,
நீண்டபெரு வாணுள் நிலமிதில்!

மாண்டொழிந்த

பின்னும் இருந்து,

பிறகும் பிறந்து வந்தே

உன்னைக் கலப்பேன், உவந்து.

“முப்படைத்து தொய்ந்து முடியும் சடலமிது
தீப்படர்ந்து நிருகித் தீர்ந்தாலும்,

மீப்படைத்து
மிஞ்சமுயிர் நீடிக்க வேண்டும் ஓர் ஏற்பாடு.
நெஞ்சில் இதென் வேட்கை நினைப்பு.

“நாருண்டு மட்டுமென்ன?

நூற்றைம்பது வயசின் ஏருய் இருந்தாலும்,
‘இவ்வளவும்,

கறவிய,

‘நல்வாழ்வு பெற்றிருந்தோம்.

நாம் இனிமேல் சாவும்’

என்று

சொல்லுவார் உண்டோ, துணிந்து?

“முதிய உடலம் முடிதல் நலமே—
புதிய உடல் கிடைக்கும் என்றால்!

அதனால்

மறுபிறப்புக் கொள்கையை நான் வாழுத்துகிறேன்”
என்றான்,

குறுநகையான், கொஞ்சம் குனிந்து.

குவிந்தோன் இதழ் கவைத்தான்,
கொவ்வலை இதழாள்.

கவிந்தாள்,

குறும்புணங்கு கண்ணில்.....!

நீண்டது விட்டாள்.

இன்பச் சௌகாய் எழுந்து பொங்கும் சுற்றிலே,

அண்ச்சம் கண்டார், அவர்.

2

ஐய்ம்

தத்துவதானி தனித்திருந்து சிந்தித்தான்;

‘சந்தியமும் ஆஸகஞ்சும் சந்தித்தே
ஒத்திருந்தால்

எவ்வளவோ நல்வது தான்.

என்றாலும் ஆசையுடன்
நல்வாத உண்மைகளும் உண்டு.

‘போகி மறுபிறப்பில் ஆஸ வைய்பான்,
தான் நுகரும் போகும்
தொர்ந்து கிடைக்குமென.

தாகும்
இருக்குமிடம் எங்கும் இவிய நீர் உண்டோ?

‘விருப்பமெல்லாம் ஆகுமோ, மெய்து’

3

வாட்டம்

வாவிபன் பொனேன், மலர்ச்சோலைப் பக்கமாய்,
காலை இள வேணா.....

கலைப்பில்லை.

பால் நிறமும்
மஞ்சளஞ்சும் நீல மயக்குமாய்ப்
பூச் கண்டான்—

சுஞ்சூராய் மில்லும் விவப்பு.

பச்சை நிறத்திற் பளிச்சென்ற முக்காடு.....
செக்கக் சிவந்த திருமுகத்தை
வெட்டக்
குனிவித்ததோ என்று கூற வைக்கும்
பார்வை—
நினைவில் இருக்கும், நிலைத்து.

பூத்துக் குலுங்கும் பொழுது,
நெடுநேரம்
பார்த்துக் கலந்து பரிமாறும்
வார்த்தை
எதுவும் வழங்காதிருந்தாலும்,
காட்சி
உதவும் செறிந்த உவப்பு.

காலைப் பொழுதின் கணிவு கசப்பாக்க
மாலைப்பொழுது வராவிட்டனும்
வாலைத் தண
செந்தளிர்ப்பு மங்கச்
கிறிது முகம் வாடி
அந்திரித்துப் போனான் அவள்.

செவ்வரத்தை
தன் முகத்தைத் தீண்டி
வெயில் உலர்த்த
அவ்வருத்தம் தாங்காள்.
அலமந்தாள்.
மெய் கணைத்தாள்.
கூம்பிக் குழைந்தாள்;
குவிந்தாள்,
சிறு காற்று.....
கும்பித் துவண்டாள், தொட்ட.

ஆவியார் போன உடலிலே,
வெண் துகிலை
மேவுமாறிட்டு விடுத்தது போல்—
பூவற்ற
வெற்றுச் செடி உள்ளது.
வேறென்ன?
வாலிபலும் சற்று முகங்குழைந்தான் — சற்று.

மீண்டும் ஒரு நாள் விடியட்டும்.
அக்காலை
மீண்டும் அதே செடியைப் பார்க்கலாம்.
பச்சை நிறத்திற் பளிச்சென்ற முக்காடு.....
செக்கரச் சிறந்த சிவப்பு.....

4

ஞானம்

“சென்றெழுமிந்த பூக்கள் திரும்பி வர ஏலுமோ?
சென்றெழுமிந்த நாளும் திரும்பாது.
நின்றும்
கிடந்தும்
நடந்தும்
கிளர்ந்து துன்னி ஓடித்
தொடர்ந்தும் என்ன?

“ஈறு துகள்.

“ஈற்றிலே தூசு துகளாகிப் போய்க் கிடக்கும்,
நேற்றுயிர்த்து வாழ்ந்த நெடியா உடல்.
தோற்பாவை
ஆட்டுவார் இல்லாமல் ஆடுமோ?
ஆடாது.
காட்டுமோ முடிவிட்ட கன்?

“முப்பும் நரையும் முடக்கமுந்தான்
சிவியத்தின் வார்ப்பு முறைமை—
வரலாறு.
தேய்ப்புண்டு
செரழிந்துபோதல் உடம்பின் கடி
என்றால்...
ஆர் விரும்பல் கூடும் அதை?

“பிஞ்சாய் இருந்து பிறகு வயிரித்த
என் சான் உடலமோ எஃகாகும்.
பஞ்சாய்

நரைக்கத் தொடங்கியபின்
நார் நாராய்ப் போகும்,
கருத்தென்ன இந்தக் கறைக்கு?

“ஏறி உச்சம் எய்தி இறங்கிக் குறைவதுதான்
போஹமிந்த வாழ்வினது போக்கு வழி!

அறி
இருந்தென்ன கண்டோம்?
இரை தேடி ஒடி
விளார்தென்ன கண்டோம்?
வீடு.

“மட்டுப்பாடுள்ள இந்த வாழ்வு
வெறும் மாண்யயே.

“கட்டுப்பா டில்லாத காட்சியுடன்
கெட்ட வெறும்
குற்றம், குறைகள், கொடுமையில்லா நூர் நிறைவே.
எட்டத் குற்ற இலக்கு.

“ஊக்கருடன் ஒடும் உடம்பு களைக்கிறது.
நிக்கமில்லா ஓய்வள்ளே நிம்மதியும்?
ஆக்கமெல்லாம்
எல்லையில்லா ஆசந்த ஒய்வில் இருப்பதுவே
தொல்லை இல்லை.
இல்லைத் துயர்.

“வேலையோ துன்பம் - விளைகள் கொடுத்துவிடம்
நனாம் பொதித்த உடல் துன்பம்.
ஆனதனால்
விட்டிடுதல் வேண்டும் இவற்றை.
விடுதலையே
உத்தமம் பேரின்பத்தின் என்று.

“உடம்படையும் இன்பமெல்லாம் சிற்றின்பம்,
இன்பம், குடங்குடமாய் அங்கி,

குளமாய்,
தடங்கடலாய்
வாய்ந்திருக்கும் அந்த வசதியே பேரின்பம்.
சௌந்துவிடின் அன்றே சிறப்பு?

“ஆணவந்தான் எங்கள் அகந்தைக்குக் காரணமோ?
வீண அவமாய் வாழ்வு விழுவதற்கும்
நான் எனவே
முன்முனைப்புக் கொண்டு முணந்து முடிவதற்கும்
தன் விளைக்கும் காலான தாய்.

“உலகுடலம்,
வேலை—உழைப்பு,
செருக்கு
விவகி விடுபட்டு விட்டால்,
அவலமில்லை,
நித்தியமாய், நின்மலமாய், நிர்க்குணமாய்ப்
போய்விடலாம்—
எந்திசையும் நோக்கா இருப்பு.

“வேண்டத் தகுந்த விடுதலை ஈதல்லவோ?
வேண்டி அதனை அடைவோம் நாம்.
வேண்டாமே
விழுன சிக்கல்; விழைப் பெருக்கம்; தீன் பிறவி
ஆழி.”

5

நூயிம்

குருநாதன் இவ்வாறு கூறவாம்.
கேட்க
அருகிலே சிடர் அமர்ந்தே
ஏருகிடலாம்.

நந்துவ ஞானி தலையைச் சொற்றிகின்றான்,
நந்தியத்தை நாடித் தலைத்து.

'வேண்டத் தகுந்த விருப்பமெல்லாம்
மெய் என்று காண்டல் முறையோ?

கருதல்களை
நீண்ட மறை
நூலாக ஒதல் நியாயமோ?

புத்தி எல்லாம்
ஒலமிடும் என்னுள் உழன்று.

'உண்மைதான் வேண்டும்.
ஒரு துளி பொய் ஆனாலும்
உண்மையுடன் போய்க் கலத்தல் ஒவ்வாதே!
உண்மையினால்,
எங்கள் வலிமை எழுக்கி பெறும்.
கைகூடும், பங்கமில்லா வெற்றிப் பயன்.'

6

ஆய்வு

ஆய்வாளன்
பட்டறையில் ஆராய்க்கி செய்திருந்தான்.

நோய் திற
மூலிகைகள் நூற்றெடுத்து,
சாருக்கி,
வற்றக் கொதிப்பித்து வார்த்து
வடித்தெடுத்தான்—
சிற்சில நோய் நீங்கினவே, தீர்ந்து.

பொன்கள் எடுத்துப் பொடி செய்தான்.
உப்புகளைத்
தன் கலத்தில் இட்டுத்
தனிப்படுத்தி
வந்த

நூரவுமெடுத்துச் சிறிது கலக்கிக்
கரைசல் வடித்தான், கலத்து.

கம்பி தொடுத்தொட்டினான்.
கண்ணுடிக் குப்பிகளைச்
செம்பால் இனைத்துச் சிருட்டித்தான்.
முன்பில்லாப்
பண்டங்கள் நூறு படைத்தான்.
விளக்கெரித்தான்.
அண்டம் கடந்தான் அவன்.

பூவை அரிந்தான்.
புருவைப் பகுத்தறிந்தான்.
சாவையும் வெல்லத் தயாரானான்.

ஆவிகளைக்
கூட்டி முயக்கிக் குபீர் என்று பற்றவைத்தான்.
தீட்டினான் திட்டம் சில.

ஓசை பதிவு செய்தான்.
ஊது குழலிசையை
நேசமுடன் மீட்டொலித்தான், நேர்த்தியாய்.
ஆசை மகள்
வேற்றாரிற் பேசம் விடயம்
அதே கணத்திற்
கேட்கவும் செய்தான், வழி.

ஆடும் படங்கள் அசைய விட்டான், வெண்திரையில்
பாடும் படியும் பணிப்பித்தான்.
நாடும்
கடலும் கடந்து
தொலைக் காட்சிகளும் காட்டிவிடவும்
அறிந்தான், விரைந்து.

அன்னுவைப் பிளந்தான்.
அளவில்லா ஆற்றல்,
தனிவடைந்த சீற்றத் தழல்கள்

வருஷிக்கும்

சக்தி உலைகளையும் தந்தான், நன் ஆய்வினால்.
ஏத்திசையும் வென்றால், இவன்.

நுண்கணிதத் தேற்றங்கள் நூறுயிரம் கண்டான்.
என் நுழைக்கம் எல்லாம் இவனதிந்தான்
கண்ணிமைக்கும்
வேளைக்குட்
கோடி விடைகள் தரும் பொறுகள்
ஆளத் தலைப்பட்டான், ஆள்.

வான் வெளியின் வணப்பைக் கணிப்பிட்டான்.
கோணம் அளந்து, குறிப்பெடுத்தான்.
வாணமென்ற
ரூக்கெற்றை ஏவி உவகம் பல கண்டான்.
துக்கத்தை வெல்லத் துணிந்து.

கோள்களிலே சென்று குடியேறத் திட்டமிட்டான்.
ஆள் நினைத்தான், அகிலத்தை.
தான் பலிந்து
கும்பிடா விட்டாலும்
குற்றேவல் செய்கின்ற
ஏந்திரங்கள் செய்தான், இவன்.

உள்ளத்தை ஆராய்ந்தான்.
உண்மை பல கண்டறிந்தான்.
கொள்கை பல கொண்டான்.
குறிக்கோள்கள்—
தெள்ளியன்
ஆக்கிச் சிறந்தான்.
அதனால் அவன் உணர்ந்தான்.
வாழ்க்கை திருத்தும் வழி.

இயற்கை உலகின் இருட்டுகளைப் போக்கிஸ்
செயற்கை ஒளிர்விப்பும் செய்து,
முயற்சியினால்
பூமிப் பரப்பைப் புதுக்கி முகம் மாற்றி விட்டான்.
ஆமாம், அறிஞன் அவன்.

வெற்றிப் பெருமிதந்தான்,
மேல் நிமிர்த் தார்வையினான்.
சுற்றி உலாலி வந்தான், தோழருடன்.
அற்புதங்கள்
கண்டோர்
அவளைக் கடவுளே என்றார்கள்.
உண்டோ உதுபோல் உவட்டு?

பேராற்றல் கொண்ட பெருமான்
பழூலகின் ஆராய்வை
மின்டெராகுகால் ஆராய்ந்தான்.
கரான
புத்தியினால் எங்கும் புகுந்து
மெய்ம்மை காட்டினான்—
சித்திகவால் வந்த செழிப்பு!

தண்ணே உணரும் உணர்வும்
சமூகமொன்றின் தன்மை உணரும்
தகுதியும்
முன்னையிலும்
கூட அமைந்திருக்கும் கொள்கையினால்,
மேன்மேஹும்
தேடல் புரிந்தான், திரிந்து.

7

புடு

ஒய்வாளன் என்போன் — அவனைதான் விஞ்ஞானி.
தாய் மாமன் தந்துவனாவியோ?
ஒயாமல்,
சந்தித்துப் பேசித் தருக்கம் புரிந்தார்கள்,
சிந்தித்துக் கூடிச் சிரிந்து.

தோளிலே கைபோட்டுச் சுற்றித்திரிந்தார்கள்,
நான் போகப் போக,
அவர் நட்புரிமை

நன்மாய்,
ஆழமாய், அன்றி அடர்ந்து முறியதாம்;
வாழவாம் இன்னும் வளர்ந்து.

8

கடலை

நதி விரும்பும் நெறியான்
இன்னல்களை மோதி விழுத்த
முடிவெடுத்தான்.

பாதி
மனிதன்
‘தெருவில் வரும்மயிலே!
சீ!
மூலித்ததான் அன்றே, முறை?’

வேர்த்துப் பதைத்தும் விடுவொன்றும் காணுத
ஆத்திரத்தாற் சீரி அன்ற ஆனுன்.
பார்த்திருக்க
மாட்டாமற் போராவி
மாற்றமொன்றை வேண்டினான்.
கட்டாகச் சென்றுன், கொதித்து.

உழைந்தலுத்த மாந்தர் உழைப்பைத் திருடிக
கொழுத்திருந்தோர் செய்த கொடுமை
விழுத்தவென
ஆவேசம் கொண்டான்.
அதற்காய் செயற்பட்டான்,
தீர்வொன்று காணத் திருங்டு.

முன்னர் அடிமை முறைமை ஒழிப்பதற்காய்
உன்னி முயன்ற ஒரு போருப்
பின்னர்
நிலவுடைமைச் சொத்துமயிலை நீக்க எடுத்த
பல போரும் எண்ணுகிறுன், பார்த்து.

ஒடுக்கப் படுவோன் ஒடுக்கம் களைந்து
விடுக்கப் படுத்தே வேண்டும்
அடுக்காத
வெங்கொடுமை தாங்கான்.
விடிவை எதிர் நோக்கினான்.
தன் கடமை மேல் ஏழுந்தான், தான்.

ஒவ்வாமை எல்லாம் ஒருங்கே மின்கினான்.
பொய் சாய் என்று புரட்சி செய்தான்.
நல்வாழ்வை
நாட்டத் தொடங்கினான்.
நாசச் செயலை எல்லாம்
ஒட்டித் தொலைத்தான், உடன்.

சாதி, இனம், பிறப்பு, சார்பு, மதம், கருத்துப்
பேதம் அனைத்தும் பெயர்த்தெறிந்தான்.
போதி
மிதித்துப் பொடி செய்து மேன்மையினை நாட்டி
எதிர்ப்பை ஓழித்தான், எதிர்த்து.

மூலையொன்றிற் பெற்றெடுத்த முன்னேற்றம்
வையமெங்கும் சேரவென்று
நூறு செயல் செய்தான்.
ஊரையெல்லாம்
சேர்த்தொருங்கே கூட்டிச் சிவப்பைப் பரப்பிவைத்தான்.
நேர்த்தியொன்றை மட்டும் நினைத்து.

போராவி செய்த புதுமைப் பணிகளால்
ஏராளம் நன்மையாம், எல்லார்க்கும்.
பாராளும்
ஆட்சிகளே இல்லாத அன்பு நல நீதியினை
நாட்ட முயன்றுன், நயந்து.

இந்துப் புதிய இயற்கை நெறி நீதியிடைச்
சிந்தையை உள் நோக்கிச் செலுத்தினான்.
வந்த புது
எண்ணங்களாலும் இயற்றும் பணியாலும்,
உண்மை தெளிந்தான், உணர்ந்து.

நயம்

மைந்தன் ஒருவன்
மணல் மேட்டிற் போயிருந்தான்.
அந்தி படுமுன்...
அழகான—
பண்புடைய
ஓவியத்தைத் தட்டி உயிரை அதில் வைத்தான்.
ஒ, இலைகள்... ஓ, இனிய ஏல்!

பல்வண்ணமுள்ள பறவையொன்றும் திட்டினுன்.
அவல்வியால் வந்த அவன் தோழர்
மெய்ம்மறந்து,
பாராட்டி அந்தப் படத்தை நயந்தார்கள்,
ஊர் கூட்டி நோக்கி உவந்து.

லயம்

சிற்பக் கலைஞர் இலையொன்று செய்தெடுத்தான்.
ஒப்பில்லை ஏதும் உவமிக்க.
அப்படியே
சந்தம் நிறைந்து
சமீதிலையும் சார்ந்து
அழகு சிந்தும், புதிய சிலை.

பாரஞ் சுமக்கும் பலவானின்
வாவணியச் சீரின் திறத்தைச் சிலை செய்த
மேவலையை
மெச்சினார், மக்கள்.
வியந்தார்கள்—
போற்றினார்.
உச்சிமேற் கொண்டார், உவந்து,

நிறைவு

ஆடரங்கில் ஏறி அழகி அபிநூலித்தான்.
பாடகர்கள் பாடிப் பழங்பிழிந்தார்.
தோடு மின்ன
நெற்றிமிசைப் பொட்டு நெருப்புச் சுடர் தெறிக்க,
வெற்றி கொண்டாள் ஆட வந்த மின்.

கலைகள் எழற்றிக் கலையை அனந்தளித்தான்.
விளக்கள், உடுக்கள், விளக்குகள்,
மண்ணுலகின்
விற்தைகளை எல்லாம்
தன் மேனி அசைவுகளால் நந்தாள்.

அவன் ஓர் தளிர்!

ஆடவரும் நங்கையரும் ஆட,
நிற விளக்குப் போடுவான் செய்த புதுமைகளால்,
சுடறியா
ஆணந்தக் காட்சி அமைந்ததாம்.
அங்கதன் முன்
தெனும் சுச்சும், திரிந்து.

கொள்ளையின்பா நாட்டியத்தைக்
சூடிச்
சுவைஞர்கள்
அளவி விழுங்கி அகம் குளிர்ந்தார்.
உள்ளம்,
நிறந்தார், கலையின் உயர்வால்,
கவலை துறந்தார்.
மறந்தார், துயர்.

குளிர்வு

படம் பார்க்க மாந்தர் பலபேர்கள் வந்தார்.
இடம்பார்த்து வாகாய் இருந்தார்.

புடம் போட்ட

தங்கம் இழைத்ததுபோற் சாலை, கவர், ஆசனங்கள்
எங்கும் அழகிள் எடுப்பு...

கணீர் என்னும் ஒசை வத்து காலிற் படவும்
மணி கேட்டுச் சூழல் மறந்து,
திணியிருளில்
வேறுகைம் காண விரும்பித் தயாரானார்,
ஆறுதலை நாடி, அவர்.

வெள்ளித்திரையில் விழுந்த நிற நிழலால்
உள்ளத்தநுபவங்கள் உண்டார்கள்.
கள்ளுக்
குடித்தார்.
புணர்ந்து குளிர்ந்தார்.
நடுங்கி
வெடித்தார், பதறி வெகுங்கு.

அஞ்சிப் பதுங்கினார்.
அவேசம் கொண்டார்கள்
நெஞ்சம் இரங்கி திணைவிழுந்தார்.
நஞ்சை
அருந்தி இறந்தார்.
அதன்பின் உயிர்த்தார்.
திருந்தினார், தேறித் தெவிந்து.

ஒங்கியயர் வெண்மலையில் உஸ்வாசமாய்த் திரிந்தார்.
காங்கை வெயில் ஊடே, கட்டோடித்
நாங்க
அரிய துயர் கடக்கும் ஆங்ந்தம் உண்டார்.
திரையின் கலீ நுகர்ந்தார், தேர்ந்து.
வேலைசெய்து வெற்றிபெறும் விம்பிதத்தில் ஆழ்ந்தார்கள்.
ஏணையர் தம் இனபத்தில் இனப்பெய்தும்
மேல் நிலையும்
கண்டார்.
தீயேட்டர்க் கதவாய் வெளிவத்தார்,
கொண்டார் அஜமதி, குளிர்ந்து.

13

ஆற்றல்

சுந்திய நாதன் தலையைச் சொறிகின்றான்.
புத்தறிவு தந்த புதுமைகளால்
ஏந்தனையோ
சிக்கல் அவிழ்ந்த சிறந்த அறுபவத்தான்—
உடக்குருத்தைச் சொன்னான், உரத்து.

“வேலை துண்பம் அல்ல,
விணைகளே நலவிண்பம்.
ஊனும் அமைந்த உடல் இன்பம்,
ஆனதால்,
விட்டிடுதல் வேண்டாம், இவற்றை.
விடாமையே
உந்தமப் பேரின்பத்தின் ஊற்று.

“சோர்வால் எதுவும் ககமில்லை,
உயாத ஆர்வமே மேலான ஆற்றலாம்.
வெர்வையினால்
அற்புதங்கள் ஆகும்.
அறிவின் திணைகொண்டால்
வெற்றி கண்டு செல்லவாம் மேல்.

“எண்ணம் செயலாய் விரியும்.
செயல் விரிவில்
உண்ணம் விதிகள் உணரவாம்,
உண்ணமையினால்
அப்பாலும் எண்ணங்கள் ஆக்கம் பெறுதலால்,
அப்பாலும் உந்தும் அது.

“விளங்கும் உலகை விளங்கி விளக்கி,
காங்கம் களைந்து கழற்றி,
விளைந்தவற்றை
இன்னும் திருத்தி,
இருப்பவற்றை மாற்றுவதே,
நன்றை பயக்கும் நடை”

இனிமை

இன்ப வசந்த எழுச்சித் திருப்பாட்டைச்
சந்தரனும் ஈந்தரியும் பாடுகிறார்—
பொன் கலந்த
வைகறை வேளை—
மணங்களிந்த சந்தர்ப்பம்.....
உய்வுணர்ச்சி பொங்கும் உளத்து.

மங்கலங்கள் மின்ன, மணியோசை கிண்ணென்னன
எங்கும் இனிய இளந்தென்றல்
தங்கி வர
நானு விதமான நாதக் கலவைகளும்
தேனுய் ஒவிக்கும், சிறந்து.

“மாண்ப அவ்வ வையம்.
மனிதவுடல் மாண்ப அவ்வ,
நீயாயும் நானுயும் நிற்பவைகள்
மாண்ப அவ்வ,
அண்பும் பணிகளும் ஆர்வமுடன் வைக்கமும்,
பண்பும் பயனும் அவ்வ.

“நான் எனதென்னும் செருக்கு.
தனிச்சொத்துப் பேற்றும் மரபின் பிறப்பாக்கம்.
ஆனமையால்,
அந்த மரபை அறுத்தெறிந்து பார்ப்பேர்மே!

“வந்திருந்து பாடு மகிழ்ந்து.

“கண்ணம் நிறையக் கிறுக்கும் ஈவைப்பிழிவை
வண்ண வளைக்கையால் வாரடியே!
உண் சிறிது
பின்னர் எனக்குப் பிரியமுடன் தா.
ஆகா,
எண்ண இனிமை இதற்கு!”

அறவு

தத்துவ ராவி, தகுதியுள்ள விஞ்ஞாவி,
புத்துலகு கண்டமைக்கும் போராவி,
ஒத்துழைத்து
முவரும் கூடி முயற்சிகளில் ஈடுபட்டார்—
தீவிரமாய் ஈடுபட்டார், சேர்ந்து.

முக்கூடல் தந்த முனைப்பால் எழுச்சி பெற்றுத்
தக்கார்கள் ஆனார், சகலரும்.
ஏக்காலும்
நீதி நிலைத்து நெறிமுறைகள் தேராக
ஆதரவு தந்தார் அவர்.

ஆய்வாளன் செய்தனித்த ஆராய்ச்சி வெற்றியால்
நூய்வு வசதி உயர்ந்து விட,
போய் அழுந்தி
ஆனங்கீ இன்ப அழகியலைத் தேடினார்,
மேன்மை பலவும் பிரிக்.

‘எத்தனை நீண்டு, விரிந்த பிரபஞ்சம்?
அத்தனையும் ஆய்ந்தறிய வேண்டாமோ?
சத்தியங்கள்
ஆலையொன்றில் மட்டும் முடங்கிக் கிடப்பனவோ?
மேலும் இன்னும் வேண்டும் விரிவு.’

எங்கெங்கும் ஓடி எழுந்து பறந்தார்கள்.
அங்கங்கே உள்ளவற்றை ஆராய்ந்தார்
முன்பறிந்த
மெய்ம்மை திருத்தி விசேஷத்தார்.
மிஞ்சியுள்ள பொய்ம்மைகளைப் போக்கினார், போய்,

16

இன்மை

சின்வத் தனங்கள் சிறுதுமிக்கீஸப் பூமியிலே.
இன்னவ்கள் இல்லை.
இழப்பில்லை.
முன்னிருந்த
பாதகங்கள் இல்லை.
பழி இல்லை.
வஞ்சித்து மோதல் இல்லை. நீதி மறித்து.

ஊரை உறிஞ்சி ஒருவர் கொழுப்பதில்லை.
நாராய்யப் பல பேர் நனிவிடில்லை.
போராவே
அங்கம் ஒடிந்தே அழிவதில்லை, மானிடர்கள்,
பங்கமில்லை.
இல்லைப் பழி.

கொள்கொ இவாபம் குனிப்பதில்லை யாரேறும்.
பங்கத்தில் வீழ்ந்து படுத்துவில்லை
தொல்லை இல்லை.
பிச்சை தர வேண்டிய பிறரை இரப்பதில்லை
எச்சிற பிழைப்பே இல்லை.

ஒடாய் உழைத்துடைய உக்க வைக்கும் மக்கவில்லை.
தேடாது செல்வம் செழிப்பதில்லை.
ஷடாத
ஈக்கால்கள் உள்ள கயவர் விழைப்பதில்லை.
நெவில்லை.
இல்லை நலிவ.

ஏதும் பணியை எவன் செய்து வந்தாலும்
வேணும் என்ற பண்ட விநியோகம்
பேற்றுகிற
நீதிக் கருகம் நிறைத்து விட்ட காரணத்தால்.

கோணவில்லை.
இல்லைக் குறை.

17

எழில்

ஶாராரோ கண்ட கனவர், இவைவெங்வாம்?
போராடி வந்த பொதுமையறம்.
தேரோடு—
ஒத்திமுத்த காரணத்தால் உண்டான ஒட்ட நலம்—
இப்பிறப்பால் தோன்றும் ஏழில்.

சோம்பிக் கிடவாத் தொழில் நிறைவால்
வந்த பலன்—
சும்பல் மலர்ந்த ருளிர்ச்சி நிலை—
தேம்பல்
களைந்தமையால் வந்த கனிப்பு—
புரட்சி
வினைந்தமையால் நேர்ந்த விரிப்பு.

18

மௌயி

நீண்ட தொடர்ந்த வரலாற்றில்
நேர்ந்தவற்றைத்
தோண்டியெடுத்துத் தொடுப்பதிலும்
காங்பவற்றை
உட்புகுந்து பார்ப்பதிலும் உண்டாகும்
கிட்டங்கள்
மெய்ப்பதுண்டு, மெய்ப்பதுண்டு,
மெய்.

இலக்கு

மங்கலங்கள் மின்னட்டும்
வாழ்வு கணரிட்டும்.
எங்கும் இவ்வை இசையட்டும்.
பொன் கலந்த
வைகறை வேணில் மலரை விரிக்கட்டும்,
திவ்வியமாய்ப் பொங்கட்டும் தேன்.

சாந்தி தவழுட்டும்.
“ஏந்தோலும் தோன்றட்டும்.
மாந்தர் குலமே மகிழ்ட்டும்.
தீந்தமிழின்
அன்போனச எங்கும் அழகாய் ஒலிக்கட்டுய்,
இன்பமே ஏங்கள் இலக்கு.

காங்கிரஸ் கல்லூரி பெரும்பாலும்

ப்ரசாராக்கி

முருகையன் நால் வரிசை - 10